

EL MATÍ

DIGITAL

Sobirania i Justícia: l'audàcia d'un gest que enterra la por del catalanisme per sempre

Era l'acte que necessitàvem per enterrar el fantasma de la por que ha rossegat el catalanisme durant tants anys

Descripció foto

Acte de Sobirania i Justícia (foto de El Singular Digital)

autor:Quim Torra

Honorable senyor Bassols,

És molt probable que encara no sigueu conscient del que va passar ahir a l'Ateneu. No, no va ser pas una presentació d'una altra associació independentista, de cap manera; la presentació ahir, a l'Ateneu, de Sobirania i Justícia, era l'acte que necessitàvem per enterrar el fantasma de la por que ha rossegat el catalanisme durant tants anys.

En només cinc minuts, tot just iniciat l'acte, liquidàveu anys i anys de tàctica estèril, de parlar amb mitges paraules, d'insinuacions tèbies. La naturalitat i la senzillesa amb la que vau exposar que la independència és justa i és necessària situa la discussió catalanisme / independentisme en una altra dimensió. Com no sentir-se interpel·lat? Com evitar deixar-se arrossegar per un exemple d'autoritat moral com el vostre? Com no fer cas a una lliçó de dignitat i patriotisme com la que vam escoltar ahir? És pot continuar sent catalanista, només, després d'ahir?

Acompanyat de l'Honorable senyor Max Cahner, del catedràtic d'Economia, Sr. Jacint Ros Hombravella i de l'amiga i periodista Patrícia Gabancho, l'independentisme tranquil avançava amb una contundència de marbre.

A dos quarts de set del vespre ja no s'hi cabia, a l'Ateneu. Desenes de persones van haver de quedar-se fora de la Sala de Juntes. Però la foto d'ahir, i ja em perdonareu, no estava ni a la Presidència ni amb la gentada que es va aplegar al carrer Canuda. La foto d'ahir era la de tots els que no van assistir-hi: on eren els representants oficials dels partits polítics catalanistes en una festa de la catalanitat com aquella? On eren els diputats del Parlament quan els seus votants es reunien cridats per un desig d'avançar cap a la plenitud nacional? On eren els representants del govern catalanista i d'esquerres quan el seu poble està decidint que vol viure en llibertat? I en canvi, com va brillar la presència del President Barrera, la d'Antoni Badia i Margarit, la del Conseller Joaquim Ferrer i la de tants i tants ciutadans anònims, patriotes que tan sols els mou un anhel íntim i profund. Hi eren perquè volien ser-hi, perquè sabien que calia ser-hi, perquè estimen i aprecien que el gest que vós heu donat mereix l'aplaudiment incondicional de qualsevol català. Va ser una autèntica delícia. I, entre nosaltres, un acte educadament gestionat, amb unes maneres i una correcció que fa somniar en el país que voldríem.

Honorable senyor Bassols, vau acabar tancant l'acte agraint moltes coses: als que havien anat a escoltar-vos, als que hi havien participat, als vostres companys de l'Associació; als que havien organitzat i fet possible un acte com aquell. Naturalment, no us podíeu agrair res a vós mateix. Això ens toca fer-ho a nosaltres. Moltes gràcies, doncs, pel coratge d'emprendre aquesta aventura;

moltes gràcies de la lliçó d'humanitat viscuda; moltes gràcies per tota la generositat vessada; moltes gràcies, de tot cor, per haver dinamitat la por i l'estultícia, per haver-nos fet una mica més persones, per empènyer-nos, audaçment, cap a la llibertat amb les vostres paraules: "guanyem-nos la independència".

Carrasco i Formiguera acabava sempre els seus mítings cridant Visca Catalunya Lliure. Pronunciant aquestes paraules va morir. Ahir, després de cantar Els Segadors, no podíeu acabar d'altra manera. Va ser un crit fort, vibrant, jove. I tots, dempeus, us vam seguir.

copyright El Matí